

PARAULA I VIDA

«Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu» (2Co 5,20)

Dimecres de Cendra la litúrgia de la Paraula proclama aquestes belles i solemnes paraules de Sant Pau: «**Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu**» (2Co 5,20). La Quaresma és un clam a ser més humils i retornar al Pare de misericòrdia com el fill pròdig, que ja no es considerava fill a causa dels seus pecats; o com el publicà que es considerava molt pecador i es donava cops al pit demanant pietat; o com Sant Pere que demanava al Senyor que s'apartés d'ell, perquè era pecador... Necessitem aquesta reconciliació que serà vida per a nosaltres.

En el camí vers la Pasqua cal que ens convertim i que creiem en l'Evangeli, i d'alguna manera aquestes dues realitats tenen una unitat indestruïble, formen com una gran i única actitud de seguiment autèntic del Crist. La veritable conversió a Déu consisteix a acollir plenament la Bona Nova de Jesús, com la llum que deixem que il·lumini tots els racons de la nostra vida, i al mateix temps, per la força de Déu, esdevenir testimonis i missatgers d'aquesta Bona Notícia per als altres, és a dir, ser evangelitzadors

creïbles i joiosos. Abandonar-se confiadament en les mans del Pare, estar reconciliats amb Déu, i en pau.

Us ofereixo **els cinc camins de reconciliació amb Déu que proposa Sant Joan Crisòstom** (344-407) patriarca de Constantinoble a les seves «Homilies». Un text preciós que m'ha enviat un bisbe greco-catòlic amic. Són cinc camins de reconciliació amb Déu: «El primer és la condemna dels propis pecats. El segon és el perdó de les ofenses. El tercer consisteix en l'oració. El quart en l'almoïna. I el cinquè en la humilitat». I resumeixo com ho explica.

«1. El primer camí de la reconciliació és condemnar els propis pecats. Confessa primer el pecat i seràs justificat. Condemna les teves culpes. Això és suficient perquè el Senyor t'alliberi. I, si condemnes les teves faltes, seràs més cautelós a retrocedir. Fes que la teva consciència sigui el teu acusador intern.

2. El segon és no recordar els pecats dels enemics, dominar la ira, perdonar els germans que ens han ofès. Aquesta és una segona forma d'expiar els pecats. «Si perdoneu als homes les seves culpes, el vostre Pare

celestial també us perdonarà a vosaltres».

3. ¿Vols aprendre una tercera forma de purificació? És aquella de la pregària fervorosa i ben feta, que ve de l'íntim del cor.

4. I si vols conèixer un quart camí, et diré que és la via de l'almoïna, que té un valor molt gran.

5. Si un es comporta amb temerança i humilitat, destruirà d'arrel els seus pecats amb no menys eficàcia que els mitjans abans esmentats. N'és testimoni el publicà que no era capaç de recordar les seves bones obres, però en lloc seu, oferí l'humil reconeixement dels seus pecats i d'aquesta manera es va alliberar de la càrrega pesada que duia en la seva consciència.

Així que no et quedis sense fer res, sinó que cada dia intenta avançar per tots aquests camins, perquè són fàcils, i no pots adduir la teva pobresa per escapar-ne. Encara que un es trobi vivint en la pobresa severa, sempre podrà depositar la ira, practicar la humilitat, pregar contínuament o renunciar als pecats, i la pobresa mai no li serà un obstacle.»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Recés de Quaresma al Seminari Interdiocesà

Mons. Sergi Gordo Rodríguez, Bisbe auxiliar de Barcelona, va predicar el dimarts 12 de març un recés de Quaresma per a tots els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya.

Els va dirigir a seminaristes i formadors unes fecundes reflexions sobre el tema «Cridats i enviats fraternalment "en sortida"», amb 6 punts de meditació sobre el que el Papa Francesc espera de nosaltres a l'exhortació apostòlica *Evangeli gaudium* i a l'exhortació apostòlica *Gaudete et exultate*; i en el que s'indica la *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*; i amb unes pistes per a la reflexió personal i pistes per fer examen de consciència de la fraternitat.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El dia abans de marxar de casa

Era una casa forta la del pare bo de la paràbola: dos fills forts i valents n'asseguraven la continuïtat. Una taula abundant amb aviram, verdures i fruites. Criades i criats per al servei, l'acompanyament i la seguretat. Amples camps, plantacions de vinyes i oliverars que reclamaven l'esforç dels fills i mossos. Ramats d'ovelles i vaques que peixien tranquil·lament... Però el que feia gran la casa era l'ambient, la convivència, l'actitud de perdó, el bon tracte entre tots. Era com una gran família.

Feia uns dies que el fill petit estava neguitós: no participava com sempre de la convivència familiar; feia el treball, de mala gana, s'escapolia de les seves obligacions; fins havia perdut la gana. Un vespre, asseguts al banc del foc, el pare li preguntà: «Fill, què et passa? Estàs estrany darrerament». I el fill ho confessà: «Mi-

reu, pare, aquí a casa estem molt bé, ho tenim tot, no ens falta res. Però, no ho sé, jo voldria conèixer altres coses, marxar a altres indrets. Voldria anar-me'n de casa». Tots quedaren sorpresos i preocupats.

I el germà gran va saltar: «Va, home, que ara venen dies de molta feina: hem d'emprar els guarets, criaran les ovelles, cal ensulfatar...», va treure tots els arguments d'un home pencaire com era ell.

El pare, fins ara pensatiu, li parlà dolçament: «Fill, que no estàs bé aquí, a casa? Que no t'estimes prou? Què vols que fem més per tu?»

El fill petit escoltava amb un posat absent. Aquell vespre no hi hagué alegria en la família.

L'endemà a l'hora de dinar, el fill petit acabà de donar la martellada: «Demà marxo». Després d'un silenci anguniós, el germà gran saltà taxatiu: «No, això, no.

Ja ets prou gran i saps el que has de fer. Però, això no t'ho perdonaré mai». I es feu un pesat silenci tot el dinar. Al llevant de taula, el pare s'acostà al fill petit: «Mira, aquí és casa teva. El pare sempre t'esperarà. Torna sempre que vulguis.»

Aquell vespre, al banc del foc només hi seia el pare tot pensatiu. El fill petit recollia les seves coses. Una criada li feia la bossa. Al germà gran no se'l veié.

L'endemà al matí, el fill petit marxava de casa a fer el rodamón. Quan passat un temps, fracassat, va tornar a casa, tot seguia igual: el pare l'abraçà entusiasmat i organitzà una gran festa. El germà gran no el volgué ni saludar.

Encara avui la història es repeteix?

PALABRA Y VIDA

«En nombre de Cristo
os pedimos que os
reconciliéis con Dios»
(2Co 5,20)

El Miércoles de Ceniza la liturgia de la Palabra proclama estas bellas y solemnes palabras de San Pablo: «**En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios**» (2Co 5,20). La Cuaresma es una llamada a ser más humildes y volver al Padre de misericordia como el hijo pródigo, que ya no se consideraba hijo a causa de sus pecados; o como el publicano que se consideraba muy pecador y se daba golpes en el pecho pidiendo piedad; o como San Pedro que pedía al Señor que se apartara de él, porque era pecador... Necesitamos esta reconciliación que será vida para nosotros.

En el camino hacia la Pascua debemos convertirnos y creer en el Evangelio, y de alguna manera estas dos realidades tienen una unidad indivisible, forman como una grande y única actitud de seguimiento auténtico de Cristo. La verdadera conversión a Dios consiste en acoger plenamente la Buena Nueva de Jesús, como la luz que dejamos que ilumine todos los rincones de nuestra vida, y al mismo tiempo, por la fuerza de Dios, ser testigos y mensajeros de esta Buena Noticia para los demás, es decir, ser evangelizadores creíbles y alegres. Abandonarse confiadamente en las manos del Padre, estar reconciliados con Dios, y en paz.

Os ofrezco **los cinco caminos de reconciliación con Dios que propone San Juan Crisóstomo** (344-407) patriarca de Constantinopla en sus «Homilias». Un texto precioso que me ha enviado un obispo greco-católico amigo. Son cinco caminos de reconciliación con Dios: «El primero es la condena de los propios pecados. El segundo es el perdón de las ofensas. El tercero consiste en la oración. El cuarto en la limosna. Y el quinto en la humildad». Y resumo como lo explica.

1. El primer camino de la reconciliación es condenar los propios pecados. Confiesa primero el pecado y serás justificado. Condena tus culpas. Esto es suficiente para que el Señor te libere. Y, si condenas tus faltas, serás más cauteloso en retroceder. Haz que tu conciencia sea tu acusador interno.

2. El segundo es no recordar los pecados de los enemigos, dominar la ira, perdonar a los hermanos que nos han ofendido. Esta es una segunda forma de expiar los pecados. «Si perdonáis a los hombres sus culpas, vuestro Padre celestial también os perdonará a vosotros».

3. ¿Quieres aprender una tercera forma de purificación? Es aquella de la oración fervorosa y bien hecha, que viene de lo íntimo del corazón.

4. Y si quieres conocer un cuarto camino, te diré que es la vía de la limosna, que tiene un valor muy grande.

5. Si uno se comporta con templanza y humildad, destruirá de raíz sus pecados con no menos eficacia que los medios antes mencionados. Es testigo de ello el publicano que no era capaz de recordar sus buenas obras, pero en lugar suyo, ofreció el humilde reconocimiento de sus pecados y de esta manera se liberó de la carga pesada que llevaba en su conciencia.

Así que no te quedes sin hacer nada, sino que cada día intenta avanzar por todos estos caminos, porque son fáciles, y no puedes aducir tu pobreza para escapar. Aunque uno se encontrara viviendo en la pobreza severa, siempre podrá deponer la ira, practicar la humildad, orar continuamente o renunciar a los pecados, y la pobreza nunca le será un obstáculo.»

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Presentació de la candidatura com a Patrimoni Mundial de la UNESCO

La Delegada de Patrimoni del Bisbat d'Urgell, Sra. Clara Arbués, juntament amb el Sr. Joan Reguant i Sr. Carles Gascón, tres dels tècnics que han participat en la redacció del projecte «Els testimonis materials de la construcció de l'Estat dels Pirineus: el Copríncipat d'Andorra», van presentar el dimecres 13 de març, a la Sala de la Immaculada de La Seu d'Urgell aquest projecte que vol proposar 13 monuments de La Seu d'Urgell, Foix i el Principat d'Andorra perquè siguin designats Patrimoni Mundial per la UNESCO. A l'acte hi assistí l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, així com també van ser presents l'Alcalde de la ciutat, l'Im Sr. Albert Batalla, i d'altres representants de l'entorn polític i social de la ciutat.

El Govern d'Andorra va aprovar, el passat 6 de febrer, l'inici dels tràmits per a la presentació de la candidatura per a Patrimoni Mundial de la UNESCO, sobre els testimonis materials de la construcció del Copríncipat d'Andorra. El document aprovat avalua

la viabilitat d'una candidatura transnacional sobre el llegat monumental repartit entre els territoris pirinencs que testimonien un procés únic de la història de la construcció política i territorial europea, com és la creació del Copríncipat d'Andorra. La Catedral de Santa Maria d'Urgell forma part del conjunt d'aquests tretze monuments que són els testimonis materials de la construcció del Copríncipat d'Andorra.

Els tretze monuments inclosos en aquesta sèrie se situen al nord i al sud dels Pirineus, des de La Seu d'Urgell fins a Foix, i tenen Andorra com a centre. Onze dels tretze monuments estan situats al Principat d'Andorra i són: la Casa de la Vall, les esglésies de Sant Joan de Caselles, Sant Romà de les Bons, Sant Martí de la Cortinada, Sant Climent de Pal, Santa Coloma, Sant Serni de Nagol i Sant Miquel d'Engolasters, així com la Torre dels Moros i els jaciments del Roc d'Enclar i de la Roureda de la Margineda, així com el Castell de Foix.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

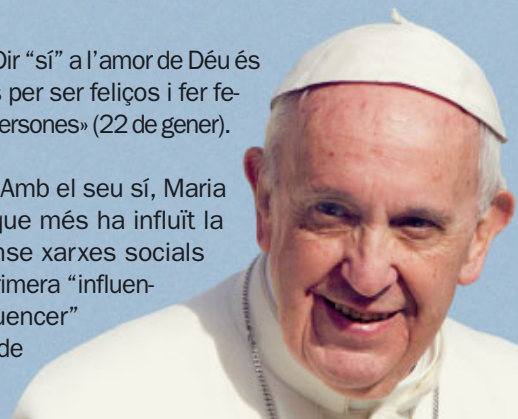

@Pontifex: «El que queda de vida davant del llinar de l'eternitat no és quant hem guanyat, sinó quant hem donat» (20 de gener).

@Pontifex: «L'estil cristià és el de les Benaurances: humilitat, paciència en els patiments, amor per la justícia, capacitat per suportar les persecucions, no jutjar els altres...» (21 de gener).

@Pontifex: «Dir "sí" a l'amor de Déu és el primer pas per ser feliços i fer feliços moltes persones» (22 de gener).

@Pontifex: «Amb el seu sí, Maria és la dona que més ha influït la història. Sense xarxes socials ha estat la primera "influencer", la "influencer" de Déu» (27 de gener).

40a Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes Balears a Meritxell

El Secretariat Interdiocesà de Pastoral del Turisme i dels Santuaris de la Conferència Episcopal Tarraconense, sota la coordinació del P. Joan M. Mayol, Rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat i Director del Secretariat, va celebrar a Canillo i al Santuari-Basilica de Meritxell (Principat d'Andorra), els dies 12 al 14 de març, la 40a

L'objectiu d'aquesta trobada, a la qual van assistir unes 60 persones que tenen responsabilitats als santuaris de Catalunya i de les Illes, fou reflexionar a través de conferències i posar en comú per mitjà de comunicacions, les experiències dels pelegrins i dels qui els acullen en els santuaris catalans i poder compartir uns dies de fe.

El mateix dia 12 de març, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va donar la benvinguda als participants, acompanyat pel Rector de la Parròquia de Canillo i també Rector del Santuari de

Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes Balears.

La Trobada fou presidida pel Bisbe Delegat de la CET per a aquest àmbit, Mons. Agustí Cortés, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i va comptar amb la presència de l'Arquebisbe d'Urgell i Co-príncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives.

la Mare de Déu de Meritxell. També al vespre del mateix dia 12 de març, l'Arquebisbe va poder pregar les Vespres amb els participants i presidir la celebració de l'Eucaristia a l'església parroquial de Sant Serni de Canillo.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Vives remarcà la importància dels santuaris en el món contemporani actual que són un lloc de refugi i oasi enmig dels tràfecs de la vida i on moltes persones s'hi atansen per poder trobar consell, perdó, misericòrdia i fe. Els santuaris, especialment els dedicats a Jesucrist i a la Mare de Déu, així com també els dedicats als sants, han de ser una font d'aigua viva on tots ens hi puguem acostar per trobar consell espiritual, conhort i força enmig de les contrarietats i les tempestes de la vida. Mons. Vives subratllà com el Papa Francesc en el seu discurs adreçat als participants del I Congrés Internacional de Rectors i Treballadors dels Santuaris del novembre passat, havia subratllat com els santuaris són un lloc privilegiat per expressar la fe, i són llocs d'acollida, de pregària i de misericòrdia.

També van seguir amb les diverses ponències, van visitar el Consell General (Parlament) andorrà, i foren acollits pel M.I. Sr. Síndic Vicenç Mateu, i altres indrets del Principat.

Confirmacions a Artesa de Segre

El dia 16 de març a l'església de l'Assumpció d'Artesa de Segre, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 19 joves. Van concelebrar Mn. Antoni Ballester, Mn. Antoni Pich i Mn. David Codina, i hi fou present l'Alcalde de la vila.

L'Arquebisbe va aprofitar la missa per condemnar el terrible atemptat de Christchurch (Nova Zelanda), i pregar per les víctimes i per l'acollida dels emigrants i la pau.

Destacà a l'homilia la revelació de Jesús com a Fill de Déu, ple de llum, que ens crida a ser apòstols seus. I demanar pregàries i suport per al Seminari i per als sacerdots.

Animà els joves a deixar-se guiar per l'Esperit al llarg de la seva vida, renovant sempre la fe i l'amor que Ell ens ensenya.

La parròquia va obsequiar els joves amb un pot per a llapis i l'Arquebisbe amb el Nou Testament.

Exèquies per Mn. Xavier Esplandiú.

El dia 5 de març, a l'església parroquial de Santa Eulàlia de Mèrida d'Encamp, va tenir lloc la missa exequial per Mn. Xavier Esplandiú, mort el dia 2 a Tremp, ja les darreres setmanes residia a la Residència Fiella de Tremp. Tenia 80 anys, i 44 de ministeri presbiteral exercit al Pirineu, Aran, Pallars i Principat d'Andorra.

Va presidir les exèquies l'Arquebisbe d'Urgell i van concelebrar el Rector Mn. Antoni Elvira, l'Arxiprest i els

vicaris generals, i un gran nombre de sacerdots. Hi foren presents els cònsols d'Encamp, l'Alcalde de Bossòst i altres autoritats, un germà seu Josep i molts nebots i familiars, amb una gran quantitat de fidels.

Mn. Xavier Esplandiú i Juclà va néixer a Son del Pi (Pallars Sobirà) el dia 8 de novembre de 1938, i cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari d'Urgell. Fou ordenat de prevere a Sort el 28 de juny de 1964. L'any 1998 fou enviat al Principat

d'Andorra com a Rector de la Parròquia de Santa Eulàlia d'Encamp que

servirà durant 14 anys fins que el 2012, ja jubilat, passarà a residir a la Parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella, essent adscrit a la Parròquia i residint a Santa Maria del Fener. Pocs dies abans de morir, a causa de la seva recuperació, passà a residir a la Residència Jaume Fiella de Tremp on va morir el dia 2 de març de 2019, havent rebut els sants sagraments i la benedicció apostòlica, als 80 anys d'edat i 54 de ministeri presbiteral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egípcia-

ca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart.

3. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. St. Nicetas, abat.

4. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant

Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i

màrtir; sant Guillem, abat; sant Platonides.

7. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43, 16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651-Rouen, 1719), prev. fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

Hem de ser una creació nova

El retorn del fill pròdig (1773) de Pompeo Batoni. Museu d'Història de l'Art de Viena (Àustria)

Ens anem atansant a la Pasqua. La primera lectura fa referència a la primera Pasqua en llibertat del poble d'Israel: *Llavors els israelites van celebrar la festa de Pasqua. Des d'aquell dia ja no caigué més el manà, el menjar del desert. Ara ja són a la terra promesa; ja s'ha celebrat el pas (la Pasqua) de l'esclavitud a la terra promesa.*

Nosaltres també celebrarem la Pasqua, i recordarem sobretot el baptisme, el pas de l'esclavitud del pecat a la llibertat de ressuscitats.

Però la nostra vida sovint no respon a aquesta situació d'autèntica llibertat. El fill petit de la paràbola d'aquest diumenge vol també la llibertat: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca. Arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Ara ja fa el que vol. Però no s'adona que ho ha perdut tot: Començà a passar necessitat. Ni tan sols pots menjar les garrofes que menjaven els porcs. Però no tot està perdut: li queda el Pare que, quan el fill encara era lluny, el veié i es commogué i corregué a tirar-se-li al coll i el besà. De seguida el Pare li mostra el seu amor. El fill a casa ho recobra tot: *Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat porteu el vedell gras per fer la gran festa. Raó: Aquest fill meu que ja donava per mort... Ara torna a ser el fill. Cosa que no entendreà el fill gran que s'enfada per la festa que fa el seu pare. No entén que han recuperat el fill i el germà. Per això li diu: *Fill (ell també és fill) hem de fer festa perquè aquest germà teu...; continua essent el teu germà, malgrat que durant un temps s'ha apartat de la casa del Pare. Ara tornen a ser una família.***

Pau ens recorda: *Els qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou: és el món del perdó del Pare, de l'amor de germans, de la família dels fills de Déu, el món on no hi ha enveges, ni rancúnies ni gelosies: només amor.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?"

El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▶ Lectura del libro de Josué (Js 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros". Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad enseguida la mejor túnica y vestísela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado".

El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado".»